

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 óra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ - HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, jul. 23-án
1871.
30. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes péld. ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindentéle kéz-
irat, mely „Ludas Matyi”-nak
van szánya.

Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Szent sopánkodás.

Pest város áldott kebelében
— Áldott, mert jót rosszat bevesz —
Képiró-utca, hét bagoly-ház
— Ép rá illő nevezet ez —
Gyülik össze egy szent társulat,
A lelkeket mivelni tán?
Nem biz a, mert részben s egészben
In höchsten Grad ultramontán!

Tagjai: mind szemén szedett nép,
Van benn miniszter, gróf, író,
Fordított hitű kálomista,
Egy pár megkeresztelt zsidó,
No meg pap, — ez el nem maradhat
S hozzá tartozó két társa:
Az ördög, — no meg a vénasszony!
— E háromnak nincsen mássa —!

Malasztos szent pillantásokat
E helyt naponként sok ur vált, —
Sőt van olyan is, kit Pozsonyból
Kicsaptak, — értem Violát!
Beférkőztem egy estén oda,
Hallgattam a tanácskozást,
Szent Kleofás! szent Zebedeus!
Láttatok-e ily változást!

A jegyző olvasott valamit...
S majd megette maga-magát,
Az elnök, még ferdebbre tartá
Különben is ferde nyakát;
A sok kegyes választmányi tag
Ki ide, ki oda kapott,
Mind a nehéz kórság gyötörte
A sok jelenlévő papot!

Mészáros Károly

Volt sohajtás, szem elforgatás,
A sok áhítatos pofa
Sopánkodott, mint a diáktól
Meglopátott káros kofa!
Per amorem! beata virgo!
Ki-ki tördelte a kezét,
Azt hittem: a szent kompánia
Egy cseppig elveszté eszét!

Bódult szavak egész özöne
Kísérte a felolvasást,
Majd csend lett, — és elfojtott szitkok
Törék meg a szent hallgatást! —
Ó vén betyár! o magnus lurco!
Jaj! rosszabb az eretneknél!
Jaj! kilátott már gonoszabbat
Ki látott valaha ennél?!...

Szótt-font, nagy reménnyel táplálá
Áhítatos kebleinket,
A legnagyobb fokig hangolá
Benne helyezett reményinket!
S most? ... hogy aláírva a kölcsön
S megtartva a hadi szemle,
S bizton van a vén rosz! ó mit tett!
Szent szívünk hogy megfélemlé!

S még finom is a vén gazember!
Mert oly udvariasan ír,
Sőt még mutatja mély fájdalját
Melylyel krokodil könyvet sir!
Hanem azért a vén bestia
Kimondani nem átallá:
Hogy mint más, ő is utilaput
Köt szent atyánk talpa alá!!!

* * *

Tán ráismersz szives olvasóm
E szent s kegyes társulatra?!
Pesti katolikus kaszinó
Ez, — méltó a bámulatra!
És az, a mi úgy meggyötörte
E szent társulatnak hasát,
Nem más: minthogy teljes ülésben
Thiers levelét olvasák!!!

Nagy Bögös.

Fehérmegyei krónika.

Kukorelli Frici bolitikai levele. Csímazi Lőrinchez.

Felejdhedden parádom! Réken de zsem nem irdál
negem, — igaz hogy azdán én zsem nem fárazdodtam
makamat a firkalással. — Olyan kegyedlen mánia fokja
mek itt Madjarországon az empert. Nem kontol semmivel.
Én zsem kontolok azzal, ha falakit az algotmányos adóérd
mek nyuznag izz, — de mázs izz azdán ugy fan mi felüng
fináncokkal, — lekkefesebbet zsem sajnálnak, ha falahol
vékig huzzák rajtung a nyomórudad.

Ilyen gutya filág fan idd mosd parádom!

Nem kondol fele senki ha az eső ezsig is, — mek
azzal zsem ha a szárazság mekbörgöl mintend.

Polontul negi adta makát minten emper a nemkon-
tolásnak.

A färmegye el gezd jajgatnyi, hogy az a sok geget-
len toktor pe adta negi az batkány mérket, — nem kontol
fele senki.

Hogy sok muszga feszető pegyün az új pizodmánya,
nem kondol vele senki.

Hogy ez sérti a nemes vitézlő madjar nemzed püsz-
kesékit, — nem kontol vele senki.

Hogy a förösfejü Tód miniszder, már gezetbem
mek sérdette az algotmányt, — nem kontol vele senki.

Hogy Bauler izz polondul negi ment a gözösisko-
láknak az ő 2—4 és 6 frtos daksájával, — nem gondol
vele senki.

Hogy a Jegelfalusi, fehérfári büsbök, — Ögörfal-
lusira fáltoztatta mek nefét, — nem kontol vele senki.

Hogy az bápai csalhatatlanságod izz gihirdette, s
fele az ikazhivő geresztyén népséket szörnyü félelem és
rettekéspe ejdedte, — nem kontol vele senki.

Hogy az tolgok mintenfelé tótákast állnak — nem
kontol fele senki.

Hogy az adót mintig steigerolják, — nem kontol
vele senki.

Hogy a szegény nibség a sok fizedéspe már majd
mek feszegetik, — nem kontol vele senki.

Hogy a cseresznyét maguk a miniszteriumok eszig
a hozzá tardozó atyafisággal együdd, a magját mek a
népsikneg adjág, — nem kontol fele senki.

Hogy ez a Pittó miniszder, a járásbirósági szeg-
belyed mint az färmegye negi mekhagyta, — nem Pies-
gére, — hanem az Ürményi urasák gedfiért Válb a
ponálda, — nem kontol fele senki.

Betig azdán vékre is eppöl a nem pánom bolitikából,
— szörnyü nagy pánom lesz.

Érezhetig ezd mintennap a jámpor bolgárdársak.

Gülönössen érezhetig appöl is, hogy ellenére az or-
szakos dörvényeknek, ellenére a mezőrentörség indézke-
téseinek, — ellenére a százatos gyakorlatnak, mit gövetett
el a fálifölgyi egyenes uttal Ürményi és buszi
bajtásai, a Szuper Jösi és a sunyi László Dóni!...

Hat färmegyépen nem dördént ilyen fakapundus hisdória.

Ezelött udazgattunk szép egyenes uton, minten ganyargás és gerületés nélgül az szép fáli fölgyn, — mosd gapja makát, ez a hóbordos Ürményi uraság, azért hogy ő 13 próbás beesovics, azd a széb orszakutat, a mi az ü gastélya előtt huzódott el, — elfoklaldatja, pegeriteti, — s esináldat appól makának ankol gertet, tele korian-drum, oleandrum, s más ehhez hasonló gözös-ügyes firá-gokkal.

Azd kontolja, hogy mert ő gözösügyes kafallér, — dehád már negi privilégiuma fan mintenféle gutyságokat mivelni, s a dörvényt gutyába sem venni.

Te parádom! Rózsa Sántor már csak nagy petyár folt, — mék is mek zapolázdák ü gigyelmét.

Dehát ugy hozza azt az igazság makával, hogy a döbbi rendbontó uraságnak is aláfüstöljön az a girályi piztos, ha a móres udjáról ledérnek. Merd az már mosd még izs csak szörnyűség, hogy az Ürményi uraság eszelős bassziójáért, geveregjen és ganyarogjon az utas emper, sárpa, vízpe, — geresztül a szük uteágon, — migor ez előtt még a B a e h filáktan sem merdek folna ezt az erő-szagos és lelgiismeretlen tolgot elkövetni.

És mosd az algotmány szüre alatt, vész, romlik, és busztul minden.

Láttál parátom! ilyen eszefeszédtt állabotot?

De ha már ez a nibség széjjel nem rukja is Ürményi uraság geritéseit, — csak azon esodálgozom, hogy ezt a filágos dörvény sértést, ezd a százados gyakorlattal ellen-gező foklalást Zuper József folt főpiró elnézte, — s László Dóni szakapiró elsunyokta? . . .

Negik mint dísztviselőnek, s a dörvény öríző bász-dorainak peesületpeli götelességük lett folna, — Ürményi-neg ezd a foglalásád pediltanyi, és neki semmi karázda-sákat, a gözönség és a dörvény hátrányára meg nem engednyi.

Te bár mind a gét dísztviselő ládda ezt a tolgot, — te azért mint az gettó halkatod, — mint az cethal.

Vagy dán itt Madjar országon már az ikasság — süiget is, vak is.

Meklehet, hogy migor László Dóni ezen az udon végig ganyargott, — szibsigesen puhnyda szemét, — és nem látott semmit. Aztán gövette ezt az algotmányos dem-pót Szuper József is. Csupa obortonus szembontból ő se látta meg a sog fától az erdöt. . . .

Igy lett azdán a fáli fölgyi egyenes utból, ganyar ut, — Szuper József fős Zukapirópul, — ficisbán, — László Dóni szakapirópul, pedig füs Zukapiró.

Az ikaz, hogy P a e h és Schmerling alatt már ily manófer meg nem dördénhetett folna. Az a Nagy Bál, a Schmerling itóben fáli szakapiró, már csak gutyá egy ember folt, te azd már csak még sem enkedte folna mek semmiféle hadalmas urasáknag sem, hogy az egyenes utból görbe utat esináltassen. Annyi pöesület folt eppen az uri emperhen. — Hanem ezeg az algotmányos tatusog,

egy gis buszibajtságért, egy gis nagy uri gegeységért, s e gegeységpöl folyó örfendetes salláriumokért, nagyon mekgyöngkülnek az ő ikasságéretügpen, — s enkedik az árfizet gereszdül gasul menni még a nagyabjuk hádán izs.

Piz ez parádom! ferdelmes algotmányosság, — süisse mek a gi esinálda.

Csotálom hogy ez a fitéz magyar nemzet oly pirga-dürelemmal nézi fépig ezeget a fakapuntus hisdóriákat.

Igaz! hogy mozoknag, gáromgodnak, — de mind ezd gutyápa sem feszik. E miadd a gáromgodás miadd ugyan sem Bauler, sem Pittó, sem Szuper, sem László Dóni mek nem szégyenül. Ezért pizony ök semmid sem zsenirozzák makukat, söt oly gevélyen ülnek az ő székeikpen, mint Salamon girály az ő tiesösségepen.

Másudd bersze alá füs dölnének, — de a madjar gegeyes és isdenfélő népség, s így ingább gikerüli, mint felfortitsa a Pelzepupok, és a Farahók szekerét.

Hukorelli Frici
financ komisszér.

Szabadkai életképek.

XXV. kép.

AJÁNLAT.

Miután a „paprika-jancsiság“ lassanként kimegy a divatból: annak helyébe ajánljuk a „zöld-matyiságot,“ és megkeressük a kormányt az iránt, hogy Lénárd Máté polgármestert nevezze ki tör-vényszéki elnöknek. — Kelt a 19-ik század igaz-ságszolgáltatási korszakában.

Borsika.

Nyilt levél.

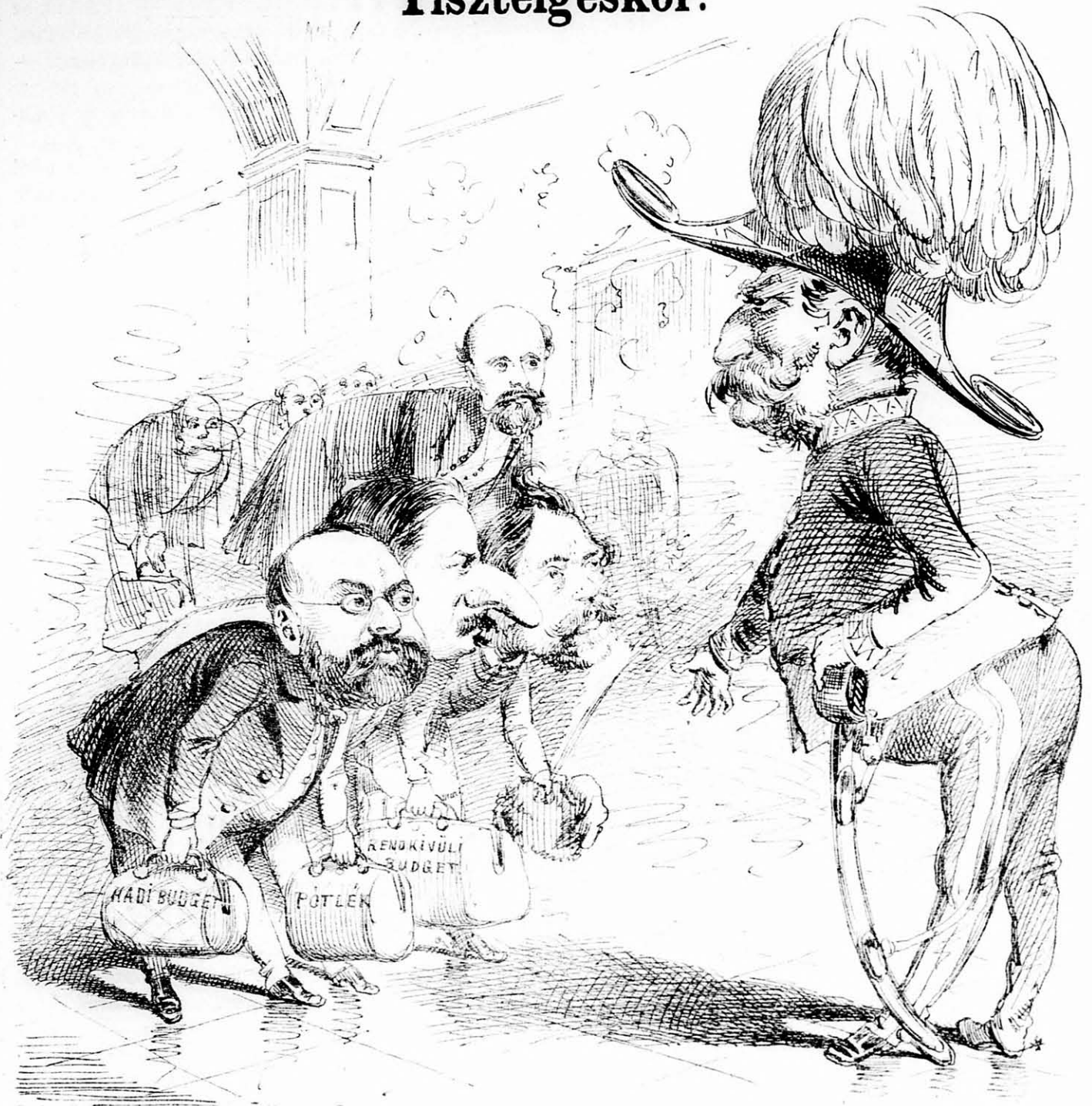
Thiers urhoz, Versailles vagy Párisban, vagy ott a hol taláztatik!

Brüder! Midön a rend helyreállításának általad véghez vitt módját itt meghallottuk, a szó teljes értelmében pokoli öröm szállott meg bennünket; — sajnáljuk azonban, hogy kissé nem tekintettel vissza a mi 1849-iki magyarországi eljárásunkra. — A mint tudjuk, voltak a rebellisek között lelkészek, irók, lapszerkesztők, — ezeket 50-ig kellett volna vágatnod; voltak tisztos családbeli nők, — ezeket meg kellett volna korbácsoltatnod vagy sepröztetned. — Kérdezd meg csak Magyarországon az illetőket, hogy miként részesültek ezen osztrák katonai ajándékokban, s mint hordozzák ennek letörölhetlen bélyegét mai napság is, úgy annyira hogy még a Deák Ferencz által a multak elfedésére szött fátyol se bírja eltakarni.

Kelt a pokol kellős közepében.

Haynau m. p.
Nugent m. p.

Tisztelgéskor.

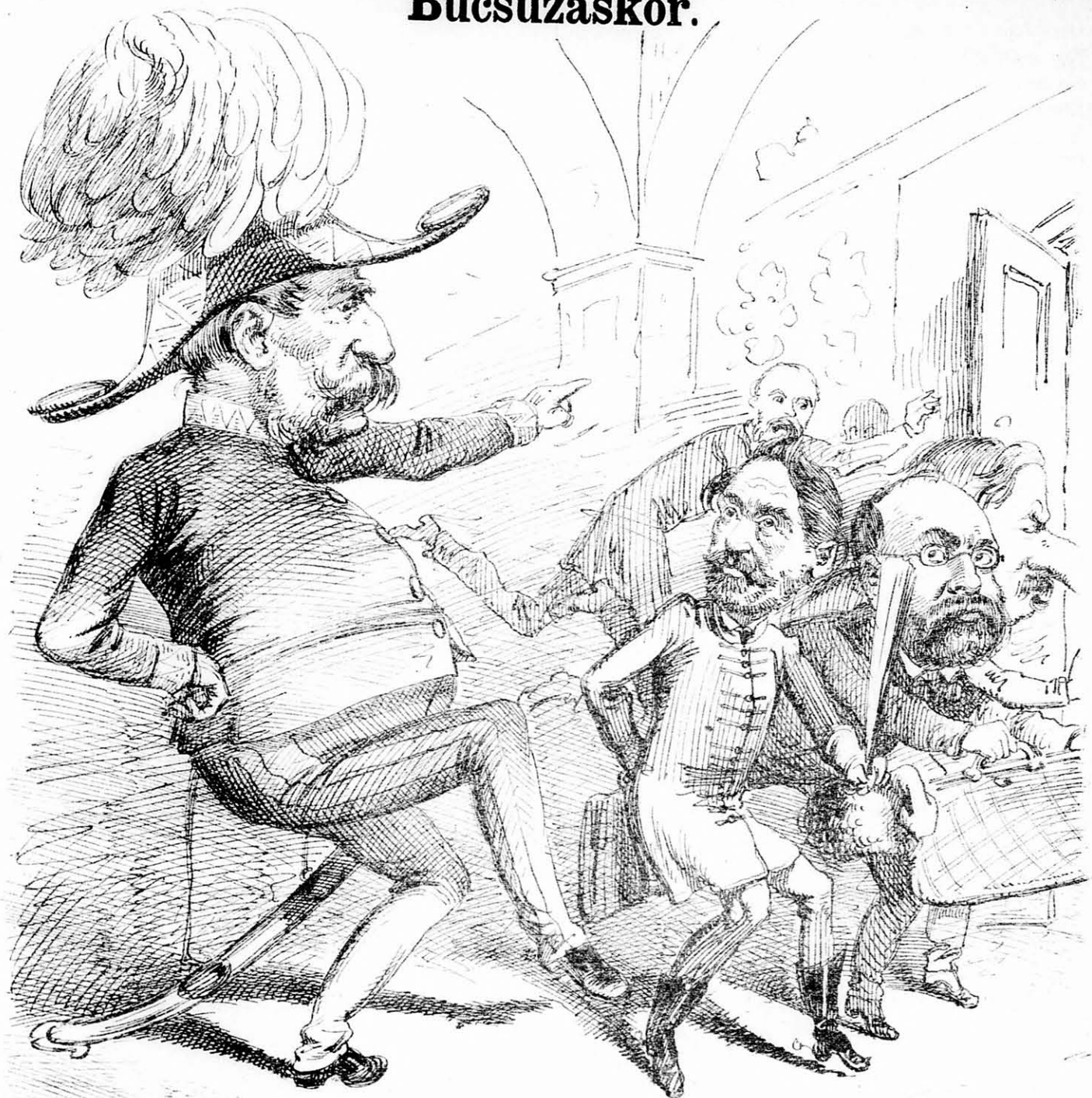
Dolegatyusok a nagy mogulhoz.

Óh hatalmas mogul! fogadj kegyelmesen.
Nézd üres marokkal nem jövénk mi hozzád . . .
Csak a szádat tátsd fel, hány száz millió kell?
Hű mamelukjaid azonnal megadják.

A nagy mogul a dolegatyusokhoz.

Köszönöm, köszönöm! e loyaltáshoz
Menyus nevében is urak! gratulálok,
Mevoltam győződve arról : hogy önök közt
Elég esuszómászó bolondra talállok.

Bucsuzáskor.

Dolegatyusok a nagy mogulhoz.

Óh kegyelmes mogul! a jótett csak jót vár,
Hogy dicső tetteréért — örökre megáldjunk :
Kériünk alázattal legalább nekünk már
Emyi millióért adjál csak egy ágyut.

A nagy mogul a dolegatyusokhoz.

Mit, nektek egy ágyut?! hinaus mit Lumpen . . .
Azt a pár forintot még fel is hányjátok?
Ezt adom én nektek . . . mért a szegény nép
Véres verejtékét s vérért pazarljátok.

A szalmaszál, a szikra és a bab.

Gyermekmese, ajánlva Borsszem Jankó **szellemtelen** kis lapjának.

Összesepergetve egy konyhasarokban,
Egy szalmaszál, szikra s bab voltak magokban;
Szörnyen unatkoztak, mi tévők legyenek?
Elhatározták, hogy utazást tegyenek,
Incognito pedig, nehogy felismerjék
Őket s a sarokba újra beseperjék.
Kimosakodtak hát s névről gondolkodtak,
Végre a dologban eképp határoztak:
Cislajthánni legyen — mondák — a szalmaszál,
A Translajthánni név a szikrának jól áll,
Végre a harmadik a kövér pohos bab . . .
Hungaria dicső és díszes nevet kap. —
Ruházatra nézve: szalmaszál feketét
Ölt fel, mert az idő megrontá természetét:
A szikra pediglen: kikiries szín sárgát
Hogy kimutathassa aszott ifjúságát;
Végre a bab, mivel szikra s szalmaszállal
Sokáig együtt volt, piszkos sárgát vállal.
Ilyen ruházatban és ilyen nevekkal
A három jó barát végtére útra kel. —
Mentek — mendegéltek, . . . hát egyszer útjokban
Egy keskeny, de sebes hirtalan patak van.
Korszellemnek hívta e patakot a nép,
Át kén' menni rajta; — gondolták — de mikép?
„No majd én átfekszem — mondá a szalmaszál —
S én rajtam mint hidon mindkettőtök átszál.” —
„Jól lesz biz az” mondák s a szikra megindult;
De a szalma töle egyszerre lánggra gyúlt.
Mindkettő elveszté ekkor az egyensúlyt
S kicsiben mult hogy a patakba be nem fült.
Ámde jó szívé volt és erős is a bab,
Felgyüri az ingét s a fülök után kap,
Kihűzkodja őket nagy erőködössel,
Sebeiket szépen beköti kötéssel. —
Mikor ez rendben volt, magát nézi körül;
Kutya bajom! — így szól s a dolognak örül;
Hanem a mint körülnézi magát újra:
Látja, hogy kirepedt nadrágja hátulja.
Ez már baj — gondolja — és a mellett szegény;
De azért a szabó, hogy rá foltot tégyen. —
De szabót nem talált. — No most Hungária!
„Ej hol szabó ninesen, jó a csizmadia!” . . .
A cipész fekete bőrből foltot vetett
S beföldá egészen a nadrágülepét. —
S a szegény bab talán észre sem is vette,
Hogy a ruházatja lett sárga fekete. —
Barátjai nézik: „hisz ez libéria!
Szinünket viseled, szolgálk vagy Hungria!” . . .
A babnak ruhája *) meg van, most is állja, —

*) A valódi bab, piszkossárgára hajlósínű, egyik végén nagy fekete folttal, a sok vidéken tévesen babnak nevezett nővénymag, helyesen. paszuly.

S régi két barátját maig is szolgálja. —
És mind az ideig, míg meg lesz a foltja . . .
Úr soha sem lehet, de mindég csak szolgálja. —

Kotnyeles.

Rend̄elet:

Mindazokra a pápistákra nézve, kik a Tolcsvai Nagy Gedeon és Kovács Albert által alapított, ugynevezett vallási reform egyesület (apagesatanas) tagjaivá iratták vagy írják magukat, rendeljük a mint következők:

hogy ők ezen a világon minden — a csalhatatlan s egyedül üdvözítő szent római katolikus vallás által nyújtani szokott — szent malasztoktól, — minémítiek, a péterfillér adakozás, bücsujárás, katolikus kaszinói taggá lehetőség sat. sat. ezennel véglegesen és örökre eltiltatnak és elátkoztatnak; — a más világon pedig 120 ezeresztendei purgatorium, ezután pedig a legujabban Pesten alkalmazandó utcai burkolat fűzésekor a 140 foknyi meleg keverékbe perczenkénti mártogatásra ítéltetnek.

Kelt Eszterdombon Szent Ivásznid napján, — 16 tál étel s ennek megfelelő ital után.

Páter Tritytroty m. p.

Páter Makutyi m. p.

Nem Deák hanem diák adomák.

Csákváron történt, hogy a már megboldogult evang. lelkesznek egy föld által agyonütött halottja volt a esikorgó tél közepén s a halálesetet így hirdette ki szószekről a templomban:

Jelentem hiveim, hogy halottunk vagyom,
De ezen esemény nem istentől vagyom;
Mert embertársunkat föld ütötte agyon.
Azért is temessük addig el a fagyon:
Míg a föld kemény lesz s ki nem enged nagyon.

Egy gymnázialis tanuló, kinek bátyja még akkor nem eléggé ismert költő volt, így mutató be magát egy diák társaságban: „én T. Béla vagyok, Kálmánnak az öcsese.

Mire, egy éltes diák a többi közül kiválva s magát méltóságos positurába vágva így szóla: „nagyon örüllünk. Én pedig A. Bandi vagyok Józsefnek, Gerzsonnak s Kálmánnak az öcsese, Lászlónak, Julesának pedig a bátyja. Most tessék önöknek is uraim — fordult a többi diákokhoz — feltüntetni testvéreiket.

Nyilvános tiltakozás

a Pesti Napló szerkesztőjének!

Báró ur! Ön lapja 157. számának tárczájában, egy igazán száműzöttről olvastam holmit, melyben a többi között az is mondatik, hogy „szabadság dolgában csak is Amerika vetekedhetik Magyarországgal.” — Bátor vagyok báró urat kettőre figyelmeztetni;

primo: Magyarország a 67-es kiegyezés óta többé nem létezik,

secundo: a fentebbi mondás valóságos plagium. — Én szoktam — annak idejében — az olaszországi ezredelnél levő magyar fiukat hasonló dolgokkal ámtani, idézett mondás ellen tehát, mint valóságos plagium ellen ezennel ünnepélyesen tiltakozom.

Benedek von Sadowa.

Hála és köszönet nyilvánítás.

Miután szent társulatunk egyik igen érdemes tagja, dr. Pauper Tivadar m. kir. cultus miniszter ur, — nem hallgatván annak az istentől elátkozott Ellenőr és Honczimű ujságoknak szavára, sem a Jekelfalusi-féle esetet sem katolikus kaszinói tagságát nem dementirozta, sőt legujabban, az iskola tanácsok kikerülésével egyenest a tanfelügyelőkhöz bocsátott rendelkezéssel, — melyben a községi iskoláknak az államszegély elnyerhetését megnehezíti, a községi tanítók díját leszállítja, a tandíjt ellenben reményünket felül haladó magasságra emeli, s ezek által a vizet egyenest a mi malmunkra hajtja: ezennel szent társulatunk ünnepélyes háláját s köszönetét nyilvánítja.

Ennek — szent társulatunk rendes heti közlönyében a Ludas Matyiban leendő — közhirre tételével az elnökség megbizatik.

Kelt a pesti első kath. kaszinó teljes üléséből

Gróf Kiczkráky János elnök.

Páter Makutyi jegyző,

Alázatos kérelem:

a pesti katolikus kaszinóhoz.

Miután e szent társulat méltóságos elnöke, a Pozsonyba annyi méltatlan üldözést szenvedett Viola Károly urra nézve közgyűlésileg kimondani kegyeskedett egy elmúlt alkalommal, hogy ő a katolikus mozgalom körül érdemeket szerzett; — nagy alázatosan a végből vagyunk bátrak esedezni, hogy a mi ilynemű érdemeink is — miket a Szilágyi Virgil-féle mozgalmakkor bizonyára szerezünk, valahára ily kegyes elismerésben részesítenek.

a pestbudai kofák és szabadalmazott nőintézet tulajdonosnők választmánya.

Ludas Matyi okmánytára.

KÉKESSY KÁLMÁN üdvözlő beszéde

Visontai Kovách Lászlóhoz.

Gyöngyösön 1871. július 16-án történt
megzaklyás fenéztetése alkalmával.

Tisztelt hazafi:

A szerény város és vidéke, midőn ünnepi fényben tiszteletre sereglett, egyszersmind az igazság és méltanyosság diadalát ünnepli meg.

Századokon keresztül vajudott s vezérlő geniussa mindig megmutatta e város népének, ha néha önkárára okulva is, melyik a helyes út, melyen emelkedhet fel a balfogalmak súlya alól, daczára kedvező földrajzi, népeségi, és közlekedési viszonyainak.

Hangya szorgalmát fejtven ki, főveny mellé fővenyt rakva, végre is egy jelentékeny kereskedelmi és ipar ponttá fejlődött. Betelt hát a feltékenykedés és kicsinylő mellőztetés pohara; az ódon elavult formák helyett egy új rendszer életbe hívását követelte meg a törekvő korszellem s az ország égető kérdéssé válván, törvénybe lett foglalva ennek szüksége. E törvény végrehajtásával a Miniszterium bizatván meg, mely helyiviszonyaink pontos számba-vétele mellett kormányzói bölcsességével oldván meg a kérdést, e várost egy királyi törvényszéki székhelylyé és járásbíró-sági ponttá emelte. Éljen a király! Éljen a Miniszterium!

A helyzet ilyénné alkotása körül Te fáradoztál tisztelt férfiú! tied halánk oroszlány része. Te létesítéd a megyei gazdasági együletet, s ennek székhelyévé Gyöngyöst tevéd. E lépés volt az első, mely ujjal mutatott a föld-abroszra, s mely óriás-gyümölcsét ma hozá meg 14 év után.

Teljes örömeden felül elégtételt adunk neked a költött rágalmakért, nézd a vidék és város óriási nép tömegét, ezek tiszteletén és irántadi rokonszenven meg török az ármány fegyvere, elnémul a rágalom hangja, harsány óhaj hat az égig:

Éljen Kovách László!!!

Szives kérelem:

a Ludas Matyihoz.

Tisztelt Ludas Matyi ur! Miután Önnek eddig csak két udvari papja volt, pedig úgy dukálna, hogy ebben a sorban is ki legyen a triumviratus, bizalommal fordulunk Önhöz, legyen szives ezt a mi páter Lébünk et is a Ludas Matyiban valaminek meg tenni, úgy hisszük eléggé rászolgált!

a ráczkevei Széchenyi párti választók közönsége.)*

*) A kérelemnek hely adatik s páter Léb. Tritytrotty és Makutyi mellé, az obscurantizmus, jézsuitaság, köpenyforgatás apostolává, s a bél istennek papjává ezennel hivatalosan kineveztetik.
Ludas Matyi.

A delegatio utolsó zártülésén.

Elnök: Mélyen tisztelt országos bizottság!
 Bevégeztük hát a „dicső munkát,”
 Szentelve ez órát bucsuzásnak —
 Gratuláljunk ex offo egymásnak.
 Bámuljuk a közös miniszterek
 Hazafias nemes buzgalmat,
 Ők a quóta steigerolásában
 A la grosso viselték magukat.
 Mélyen tisztelt országos bizottság!
 Mielőtt az ülést im bezárom:
 Boesássanak meg gyarlóságomért
 Ha nem ezen . . . de a más világon.
 Gyűte sárga, czufel fakó, ráró,
 Éljen Beust! Kulm! éljen Orezy báró!

Királyi Pál: Hadd legyen az utolsó szó enyém.
 Majláthot majd ellbeszuzatom
 Ez leend a királyi eredmény . . .
 Boldogító alkotmányunk terén.
 Megyünk haza, hála a végzetnek,
 Viszünk haza, hála a nemzetnek . . .
 Olyan rugást Kulm miniszter irtól:
 Szerenese ha . . . vissza nem kergetnek.

Párbeszéd két szobozslai polgártárs között.

Gusztai: Kálmán te! miért hívják ezt a bort „ausbruch“-nak, talán hogy aus — Bruch: vagy is Bruchban terem?

Kálmán: Ó te füles! még azt sem tudod, hogy a usbruch, magyarul annyit tesz mint champagne.

Zsiga pósta.

Nyulassy László
 urak. No már azt a
 bővészetet még is
 szeretnénk tudni,
 hogy a Ludas Matyi
 19-ik száma micsoda

boszorkányságon mehetett ke-
 resztül, hogy polgártársunknál
 mint „Neuer Freier Styx”
 kopogtatott be.

Beleznay János kántor
 urak. De már csak olvassa polgártárs
 kedvenc humoristáját folytono-
 san, ha a zsidó nem ad szakálra,
 ad Matyi.

A „NÉPSZAVA” a nép atyjának

Kossuth Lajosnak

magasztos nézeteit s politikai elhűségét tekintve
 irányadóul: a tiszta demokratikus eszméknek leg-
 buzgóbb apostola; hü öre és védője a nép jogainak;
 zászlóvivője a népszabadságnak, népuralomnak; tol-
 mácsolója a nép érzelmeinek és panaszainak; uttö-
 rője a közművelődésnek; előmozdítója a népjólétnek;
 rendetlen harezosa kedves hazánk függetlenségének.

Előfizetési ár:

Évnegyedre 1 firt

Félévre 2 firt

Kiadóhivatal: Pest, városháztér 6. szám alatt.

Felhívás az öreg korban élőkhez, ugyszinte a szülőkhez!

Alulírott sokévi orvosi tapasztalataim folytán s korábbi felhívásaim következtében hozzám intézett írásbeli megkeresésekre, az ország különféle vidékeiről több ezerekre menő betegeket sikeresen gyógyítván meg különféle betegségekből, elhatároztam magamban, hogy tapasztalataimat öregbítendő, az ország különféle vidékeit személyesen is meglátogatom, s a népek szokásait, életmódját s a vidéken netán divatozó betegségeket tanulmányozni fogom.

Midőn erre hazám fiai és leányai figyelmét felhívom, egyszersmind figyelmeztetem az öregebbeket, hogy alulírott a tüdőhurutot, makacs köhögést, fulladást, mellégést és szívdobogást sikeresen gyógyítom: a szülőköt pedig arra: hogy a nőknél előfordulni szokott rendetlen haví tisztulást, vér- és fehérfolyást, méhmetzést, méh- és gyomor-göröcsöt, s ezekkel kapcsolatban lévő vérszegénységet és magtalanságot, — továbbá gyermekekknél előfordulni szokott görvélyt (scropulát) és sápkórt (Bleichsucht) biztos sikerrel gyógyítani szerenésés valék; azért, kik orvosi tanácsommal ilyen, vagy bármí másféle betegségekben is élni kívánnak: azok levélbeni megkereséseit intézzék Pesten, hatvani utca 12. szám alá, mely levélben betegségük mibenlétét — titoktartás ígérete mellett — körülménye-
 sen közölnötni kérem.

Pesten, június hó 1871.

Ócsváry Ede m. k.

orvos és szülész, a m. kir. term. tud. társulatok r. tagja.

— A bejárat külön —